

φθονα γεννῶνται τὰ λάμποντα ἔντομα καὶ εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον πτερωτά. Κατὰ τινος τοῦ ἔτους ὥρας σμήνη τοιούτων ζωφίων διασχίζουν τὸν αἰθέρα, ὥστε νομίζεις ὅτι ἐπλησίασεν αἴφνης πρὸς τὴν γῆν νεφελότης τις ἐξ οὐρανοῦ.

Τύπος τῶν ζωφίων τούτων εἶνε ἡ λαμπρὰ ψυχὴ τῆς Γουβάνης ἡ ἐπικληθεῖσα φανοφόρος, διότι ἀληθῶς φανὸν φέροι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Τοὺς φανοφόρους τούτους ἐθεάτως ἐκλαμβάνει ἀντὶ πτηνῶν ὁ Φοντενέλ, ὅτε ἐν τοῖς Κόσμοις του, ὑποθέτων ὅτι ὁ πλανήτης Ἄρης διὰ τινος ἐκτάκτου μέσου φωτίζεται κατὰ τὰς ἀσελήνους νύκτας, λέγει· «Ἡξεύρετε ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Ἀμερικῇ πτηνὰ, ἅτινα τόσοσιν λάμπουσιν εἰς τὸ σκότος, ὥστε εὐκόλως δύναται τις ν' ἀναγνώσῃ. Τίς οἶδε μὴ πολλὰ τοιαῦτα πτηνὰ ἔχη καὶ ὁ Ἄρης, ἅτινα ἅμα νυκτώσῃ διασκεδαζόμενα πανταχοῦ διαδίδουσι νέον φῶς;»

Πλὴν τῶν ἐντόμων μνημονευτέα καὶ τὰ φωσφορίζοντα ζωφία τὰ πληροῦντα τὴν θάλασσαν καὶ δι' ὧν λάμπουσιν ἐνίοτε τὰ κύματα.

Πῶς τὰ μικρὰ ταῦτα ὄντα παράγουσι τὸ φῶς των; Εἶνε μυστήριον, ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ ἐπιστήμη.

TH. LALLY.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΟΞΑ

Εἰς τῶν ἀθανάτων ἀνδρῶν, ὅσοι ἐστερέωσαν τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἀμερικανῶν, ὁ Τζῶν Ἀδάμ, ὀμιλῶν πρὸς τοὺς νέους μαθητὰς τοῦ πολεμικοῦ σχολείου τῆς συμπολιτείας αὐτῶν, ἔδωκεν ἀξιόμνηστον ὀρισμὸν εἰς τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ἀληθῆ δόξαν. «Νεανίσκοι συμπολιταί μου, τοῖς εἶπε, χαίρω διότι ἔζησα καὶ βλέπω τοιοῦτον ὥραϊον σύλλογον τῶν ἐπομένων ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίδος μας, ἐμβαίνοντα εἰς τὸ στάδιον τῶν τιμῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως.

«Εἶν' ἔμφυτον τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται πάθος εἰς τὴν καρδίαν του νὰ δοξασθῇ καὶ νὰ λαμπρυνθῇ ὅλα δὲ τὰ ἔθνη, πεφωτισμένα καὶ μὴ, πρῶτην καὶ μεγαλειτέραν παρὰ πᾶσαν ἄλλην λογιζόμενα τὴν ἐκ τοῦ πολέμου δόξαν, παρεκίνησαν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ἐνεθάρρυναν τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὴν ἀγαπῶσιν, ἐπαίνεσαντα τοὺς περιπαθῶς διακειμένους πρὸς τὴν δόξαν πολεμικοῦς μᾶλλον ἢ ὅλας τὰς ἄλλας κλάσεις τῆς πολιτικῆς κοινωνίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐπάγγελμά σας εἶναι τοῦλάχιστον ἐπίσης ἐντιμον ὅσον ὁποιοδήποτε ἄλλο ἐπάγγελμα τοῦ κοινωνικοῦ βίου, εἶναι χρεός σας νὰ στοχασθῆτε σπουδαίως τί ἐστὶ δόξα.

«Δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ οὔτε εἰς τοῦτον, οὔτε εἰς κανένα ἄλλον κόσμον ἀλληθῆς δόξα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἰμὴ ἡ ἐκ τῆς ἀγαθοεργίας, φρονήσεως, ἐπιεικειᾶς, φι-

λανθρωπίας, συνέσεως, μετριοφροσύνης, ἐγκρατείας, δικαιοσύνης καὶ καρτερίας πραγματικῶς ἀποπηγάζουσα. Ἡ δόξα ἡ προσγινομένη ἀπὸ μάχας, νίκας καὶ κατακτήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν μόνον ἀνεπίληπτον σκοπὸν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εἰρήνην, δὲν εἶναι βέβαια δόξα, ἀλλ' εἶναι θρίαμβος τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀρπαγῆς. Ὅποια ἦτο ἡ δόξα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Καίσαρος; μία λάμψις, παρομοία μὲ τὰς ὠχρὰς, μελαινας καὶ φρικώδεις ἐκείνας φλόγας τοῦ Μίλτωνος, αἱ ὁποῖαι φωτίζουν ἐξαιφνης ἐνίοτε τὸν εὐρύχωρον καὶ σκοτεινὸν ἄδην.

«Ὡ πόσον διαφέρει ἡ δόξα τοῦ Βασιγκτῶν καὶ τῶν πιστῶν του στρατιωτῶν! Οὗτοι, κινούμενοι μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἐνθερμον ἔρωτα, ἀπὸ ἄδολον καὶ καθαρῶτάτην φιλανθρωπίαν καὶ ὄχι ἀπὸ φιλοδοξίαν κατακτητικὴν ἢ ἀπὸ φιλοπλουτίαν, ζηλοτυπίαν, φθόνον, κακίαν καὶ ἐκδίκησιν, ἐπολέμησαν μὲ ἀνήκουστον ἐπιμονὴν καὶ σταθερότητα, ὑπερασπίζοντες τὴν πατρίδα των, τοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς, τὰ φυσικὰ τῆς δίκαιας, τὰς ἀναπυλλοτριώτους ἐλευθερίας τῆς ἀπὸ τὴν βίαν καὶ καταδυναστείαν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀγρίων τυράννων καὶ ἀρπακτῆρων.

«Ἀναγινώσκετε καὶ μελετᾶτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς τὸν βίον αὐτῶν τῶν ἀθανάτων ἀνδρῶν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων κατορθωμάτων αὐτῶν. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην ν' ἀνοίξετε τὰ χρονικά τῆς ἀρχαιότητος ἢ νὰ περιέλθετε τὴν ἄλλοδαπὴν, διὰ νὰ εὕρητε ἐντελεῖς τύπους τῶν ἀρετῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι διακρίνουσι τοὺς πολεμικοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς ἐνδόξους στρατηγούς, ὅσοι δὲν ἠτιμᾶσθησάν ποτε καὶ δὲν ἐμολύνθησαν οὐδ' ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην κηλίδα τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιλαργυρίας, τῆς τυραννίας, τῆς ἀπανθρωπίας καὶ τῆς καταδυναστείας, ἀλλ' ἐφρόνουσαν πάντοτε τὰ δίκαια, τόσοσιν ὡς πρὸς τοὺς συμπολίτας των ὅσον ὡς πρὸς τοὺς ἐχθρούς των.

«Μιμῆσθε τοιαῦτα εὐγενῆ παραδείγματα καὶ ἐνῶ ἀναθρᾶζει τὸ αἷμά σας ἀπὸ τὸ φιλοπόλεμον τῆς καρδίας σας, καὶ ἐνῶ μάχεσθε, αἰσθάνεσθε πάντοτε τὴν ἀξίαν σας καὶ σέβεσθε τὸν ἐαυτὸν σας ὡς πολῖται Ἀμερικανοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι χριστιανοί.

«Σὰς συγχάριε ἔχοντες ἤδη ὅλας τὰς εὐκολίας νὰ προκύψετε εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰ ὄπλα. Τὰ προτερήματα ὅσα θ' ἀποκτήσετε πρέπει νὰ τὰ ἔχετε ὡς ἰσρᾶν παρακαταθήκην, περὶ τῆς ὁποίας ὀφείλετε ν' ἀποδώσῃτε λόγον εἰς τὴν πατρίδα σας. Δι' αὐτῶν τῶν προτερημάτων καὶ διὰ τῶν περιτὰ καλὰ ἔξεων, μὲ τὰς ὁποίας θὰ στολίσητε τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας σας, θ' ἀποκατασταθῆτε ἀξιοὶ νὰ εὐδοκιμήσετε εἰς ὁποιοδήποτε πρῶτον στάδιον ἀποφασίσετε νὰ τρέξετε.

»Διὰ τὰ μὴ σὰς βαρύνω δὲ πλείοτερον μὲ τὸν λόγον μου, συγχωρήσατέ μοι τὰ τὸν τελειώσω, ἠμποτείνων εἰς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ σὰς τὸν λόγον Ῥωμαίου τινὸς δικτάτορος, ὅστις ἀφ' οὗ ἐκινδύνευσε καὶ ἠνδραγάθησεν ἐνδόξως, ὥστε κατελαμπρύνθη διὰ τὸν ὁποῖον ἔδειξε ζῆλον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του, εἶπε: *Macte virtute esto.*»

**

ΤΡΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀφιερῶνται τοῖς ὑπουργοῖς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστρατηγὸς Γράντ, ὁ νικητὴς τῆς Ῥιχμόνδης καὶ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐκρατήθη ἐν Οὐασιγκτῶνι ὡς διελάσας ἐφ' ἀμάξης διὰ τῆς πόλεως μεθ' ὑπερβαλλούσης ταχύτητος.

Ἄμα κρατηθεὶς ὁ στρατηγὸς πρότεινε ν' ἀποτίσῃ τὸ τεταγμένον πρόστιμον ἄλλ' ὁ κλητὴρ ἀπήνησεν αὐτῷ ὅτι μὴ ἔχων τὴν ἄδειαν τοῦ εἰσπράττειν τὰ πρόστιμα τὰ ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐπὶ τῶν ὁδῶν κανονισμῶν, ἠναγκάζετο ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ ἕνα ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν. Ὁ στρατηγὸς ἀναγκασθεὶς νὰ ἐνδώσῃ, μετέβη εἰς τὸν παρακείμενον σταθμὸν, ὅπου ἀπέτισε τὸν εἰς τὸν νόμον φόρον.

Παρόμοιόν τι ἐγένετο καὶ ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Λίγκολν.

Ἐν ἡνίοχος τοῦ προέδρου προχωρήσας ποτὲ εἰς τὰ δενδρόφυτα μέρη ἀγυῖας τίνος, ἐκρατήθη ὑπὸ κλητῆρος διατάξαντος αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν. Ὁ ἡνίοχος ἠρήθη ἄλλ' ὁ Λίγκολν, μαθὼν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔλαβε τὸν κλητῆρα πλησίον του, ἐν τὸς τῆς ἀμάξης, καὶ διετάξε τὸν ἡνίοχον νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸν σταθμὸν, ὅπου ἀπέτισε τὸ πρόστιμον.

Ἴδου δύο λαμπρὰ δείγματα τῆς ἐνώπιον τοῦ νόμου ἰσότητος ἄλλὰ προσθέσωμεν καὶ τρίτον.

Ἐστὸς ἡνίοχος Παλμερσῶν μεταβαίνων ποτὲ εἰς τὴν ἐξοχὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, καθ' ἣν συγγμὴν εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἶδεν ἐντὸς ἐτέρου διαμερίσματος τὸν φίλον αὐτοῦ λόρδον Κλαρενδῶνα, καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, θέλων νὰ συνοδοιπορήσῃ μετ' αὐτοῦ. Μόλις ἐφθασεν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀμάξης εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐστὸς ἡνίοχος Παλμερσῶν ὁμοῦ ἀναβαίνει εἰς τὴν βαθμιδὰ τῆς ἀμάξης, ὅπου ἦτο ὁ φίλος αὐτοῦ, ὅτε μία λέξις τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος σταματᾷ αὐτόν. *The law forbid* (ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει). Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας δὲν ἀντέστη πρὸς τὸν νόμον, ἀλλ' ἀνέμεινεν ἐπὶ δύο ὥρας τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἐπομένης ἀμαξοστοιχίας.

Ἐστὸς ἡνίοχος Κροῖσος, ὁ πλουσιώτερος τῆς Ἀσίας βασι-

λεὺς, δείξας εἰς τὸν σοφὸν Σόλωνα ἅπαντας τοὺς θεσαυροὺς αὐτοῦ, ἠρώτησεν, ἐὰν νομίζῃ αὐτὸν δλοβιώτατον. Οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ Σόλων δλοβιώτατον νομίζω Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον διότι γεννηθεὶς ἐν ἐλευθέρῃ πατρίδι, καὶ ἀποκτήσας καλὰ καὶ ἀγαθὰ τέκνα, ἐν προδοθηκυῖα ἡλικίᾳ ἔπεσε μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Μεγαλοφυῆς τις πολιτικὸς ἀνὴρ κατορθοῦ ἐνίοτε νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἔθνος του εἰς νέας καὶ ἐνδόξους ὁδοὺς, ἀλλ' εἰς δλοκλήρος λαὸς οὐδέποτε εἶνε ἀρκούντως πεφωτισμένος ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς σκοπέλους, καθ' ὧν ἐθραύσθη τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων. «Ἐκ τῆς ἱστορίας οὐδεὶς οὐδέποτε οὐδὲν ἐδιδάχθη», λέγει ἀρχαῖόν τι ἀπόφθεγμα, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι δὲν διεψεύσαμεν.

* * * Τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης εἶνε ἡ ἀρίστη πρὸς πόλεμον παρασκευή.

* * * Τὸ ψεῦδος, ἡ διαβολή, ἡ συκοφαντία, ἡ ἀπάτη, ἡ κακολογία, ἡ ὕβρις, ἡ φιλονεικία, ἡ προδοσία κλπ. προέρχονται ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως τῆς γλώσσης, ἐκ τῶν ὁποίων κακῶν ὁ βωβὸς εἶνε ἀπηλλαγμένος.

ΛΥΠΗΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Α'

Ἰλιᾶς κλωνάρι δόστε μου, γιὰ τὴν ἡ δάφνη τὴν ἄρα
Ἐστὴ γῆ μας δὲν φουντάνει πλιά, εἰς ἄλλη βγαίνει χώρα.
Φέρτε κυπαρισσοῦ κλαδί τὴν ἄρα νὰ στολισῶ,
Καὶ λυπηρὸ, νεκρόσιμον τραγοῦδι ν' ἀρχηνίσω. . . .
Ἄχ' σὲ ἡμέραις σὺν αὐταῖς, π' ἀνὰ στασι μωρίζει,
Καὶ τὸ φεγγάρι ὁ Σταυρὸς τῆς λευτεριάς κρεμνίζει,
Σὲ μέραις ποῦ θὰ ψάλλουνε ὁ Χριστὸς Ἀνέστη ἄλλοι,
Ἡ ἄρα ἡ Ἑλληνικὴ μοιρολογία, δὲν ψάλλει!
Φέρτε κυπαρισσοῦ κλαδί, αὐτὸ σ' ἐμὰς ταυριάσει,
Ἡ δάφνη θέλει μέτωπα ἦψηλὰ καὶ δὲν μὰς μοιάζει. . .

Β'

Ἄλλοῦ, ἄλλοῦ, εἰς ἄλλη γῆ, εἰς ἄλλαις χώραις βγαίνει.
Δὲν τὴν ὀροῖζει τὸ νερὸ μονάχο, τὴν μαρμαίρει.
Τὰ πᾶνεμένα τῆς κλαδίᾳ σὺν αἵμα ξεφωτύνου. . . .
Δὲν βγαίνουν τὰ λουλούδια τῆς ἐκεῖ ποῦ ξεφωτύνου,
Ἐστὸς θέατρα καὶ ἄλλοι χοροὶ, τὰ Φράγκικα τραγοῦδια. . . .
Ἐστὸς κάμπους τῆς τιμῆς ἀνοῦθον τ' ἀθάνατα λουλούδια!
Φύλλο, κλαδί δὲ βρισκεται σ' ἐμὰς, μὴ τὸ ζητεῖτε,
Στὸ Κοιμητῆρι μοναχὰ δαφνώνα θενὰ βροῖτε.
Ἐκεῖ ποῦ ἡ Μαρτυρικὴ νυχτὴ ἔσθον ἡμέραις,
Τῆς Ἁγίας Λαύρας τὰ παιδιὰ, τῶν νύθων οἱ Πατέρες. . . .
Τῶν νύθων, ναί' δὲν μοιάζουσι ἐμῆς παιδιὰ δικὰ τους,
Καὶ δὲν ἐλάβαμε ζωὴν ἀπ' τὴν πλατὴν καρδιά τους.
Ἐστὸς τὸ αἶμα στέρεψε ποῦ Κοινωνία ἐγένη,
Ἐστὸς Καραῖοῦ τὴν καρδιά, Ἐστὸς ἀφῆλη τοῦ Κανάρη.
Ἐστὸς ἀιτόποῦλα ὅπως τοῦ ἀφῆλη.

Λιοντάρι τὸ λιοντάρι. . .

Καὶ πέστε μου, αἰτοῦ φωτὶς ἀν' ἔγη ἡ ματιά μας,
Καὶ ἀπὸ χαίτη λιονταριοῦ μὴ τριχὰ τὰ μαλλιά μας!

Γ'

Σὸπασε, Μοῦσα, σὸπασε! παραῖτα τὸ φαρμάκι,
Ἡ ψάλε τῆς Ματὰ μ' Ἀγκὼ κανένα τραγοῦδάκι. . . .
Γίνου καθρέφτης τοῦ καιροῦ ποῦ ζῆς, δυστυχισμένη,
Καὶ ἔξασε τὴ γενεὰ ποῦ ζῆ κ' ἀποθαμμένη. . . .
Ἄς μὴ σ' ἀνάβῃ τὴν καρδιά τῆς Λαύρας, τὸ μαρτυρεῖ!
Μήπως θάρρεται πὸς ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ νη, εἶναι τοῦ τῆς. . .